

Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 30 Cts

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

Nº 7

HARAKIRI TE SJANGHAI!

"Plus est en vous"

ONZE BRIEVENBUS

Luc Verstraete, Antwerpen. — Luc verzamelt de modellen van auto's en vliegtuigen die hij aantreft in de dozen van de fijne kaas « Le Bon Suisse ». Om zijn collectie aan te vullen, wil hij in briefwisseling treden met jongens, die deze prentjes ook bijhouden.

Raymond Schroyens, Mechelen. — Het verheugt me dat je « Prinses Zagameel » goed ontving en dat het album je bevalt. Ik hoop dat ik nog vele flinke antwoorden van je zal mogen ontvangen en dat we nog lang goeie vrienden zullen blijven. Da-ag.

André Meert, Nieuwerkerken. — Dank voor je kaartje en je vriendelijke wensen. Ik hoop dat je het goed maakt en dat je aan de decalcomanies nog veel genoeg moogt beleven. Beste groeten.

Lea de Borger, Antwerpen. — Het is lang geleden dat ik je briefjes nog beantwoordde. Het is hier altijd zo erg druk en om veel brieven te schrijven blijft er, helaas, geen tijd. Hoe gaat het op school? Ben je nog altijd tevreden met je blad? Je vriendin, Mia, is thans ook ingeschreven in de club. Zij wil haar in mijn naam wel hartelijk welkom heten, niet?

Daan Everbuur, Rotterdam. — Onze vriend Hergé heeft getracht het album « De Sigaren van de Pharao » dit jaar heruit te geven, maar het zal onmogelijk zijn. Hij werkt voor 't ogenblik druk aan het nieuwe verhaal voor « Kuifje » en er wachten ook nog verschillende andere albums. Zodra « De Sigaren van de Pharao » van de pers komen, zal dit in ons blad aangekondigd worden. Da-ag!

Robert Lamonte, Heysel. — Ik heb je briefje goed ontvangen. Ik zou je graag rechtstreeks antwoorden, maar ik bezit je volledig adres niet. Zou je me dat niet eens laten geworden? Met mijn beste groeten.

Herman Grillet, Roeselare. — Je vriend Hedwig Spellers van Diksmuide vraagt me je zijn hartelijke groeten, over te maken. Dat doe ik met plezier, en voeg daar natuurlijk ook mijn beste groeten aan toe.

Frans Van den Berg, Brussel. — Het eerste deel van de albumreeks van « De Zwaardvis » verschijnt dit jaar. Ik heb reeds drukproeven gezien, en ik kan je verzekeren dat het waarlijk een prachtig boek zal worden!

Roger Theys, Huldenberg. — Heb je de lidkaart reeds ontvangen, Roger? Lees vooral het handvest, en doe eens speciaal je best om het te onderhouden. Heb je reeds nieuwe Kuifjeslezers aangeworven? Hoe meer vrienden, hoe meer vreugde!

Een Kuifjeslezer uit Terneuzen. — Je briefje goed ontvangen. Het is echter jammer dat je je adres niet bekend maakt. Het artikel dat we in Nr 5 over ritmeester Jacobs gepubliceerd hebben, zal je zeker de verklaring van het geheim bezorgd hebben, niet?

DE grootste tijd der Nederlanden is zeker de Boergondische geweest, toen onze hertogen, kunstenaars en handelslieden op ieder gebied de toon aangaven in Europa.

Aan die heerlijke tijd worden we nog herinnerd door de prachtige gebouwen, zoals het stadhuis van Brussel, de wereldberoemde doeken van Memling, Van Eyck en Van der Weyden... En al die getuigen van dat roemrijk verleden schenken ons niet alleen de fierheid kinderen te zijn van een groot volk, maar ook de plicht om onze voorvaders waardig te zijn.

Nergens is die plicht beter uitgedrukt dan in de vermanende woorden boven de ingang van het steen van de heren van Gruuthuse te Brugge:

« PLUS EST EN VOUS. »

Kuifje

KUIFJESVRIENDEN

schrijven
steeds op
Kuifjesbriefpapier

KUIFJE

LIEFBLAD van alle JONGENS
en MEISJES tussen 7 en 17 jaar.

Administratie, Redactie, Publiciteit: Lombardstraat, 55, Brussel. — Uitgever-Directeur: Raymond LEBLANC. — Drukkerij: C. VAN CORTENBERG, Keizerstraat, 12.

Alle rechten voorbehouden voor alle landen.

ABONNEMENTEN 3 maand 6 maand 1 jaar

België: B. Fr. 60.— 115.— 225.—

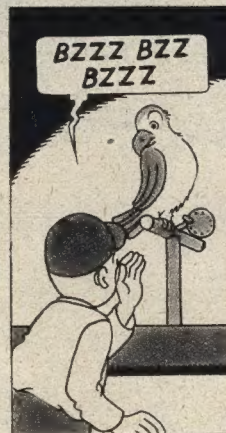
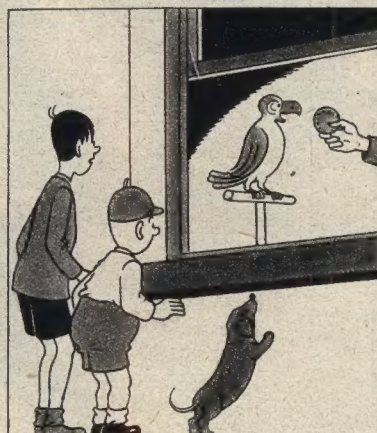
Kongo: 85.— 165.— 300.—

België: P.C.R. 1909.16.

Nederland: W.A. Palm, Zeestraat, 65*, Den Haag.

DE AVONTUREN van FEE en FONSKKE

door Bob DEMOOR

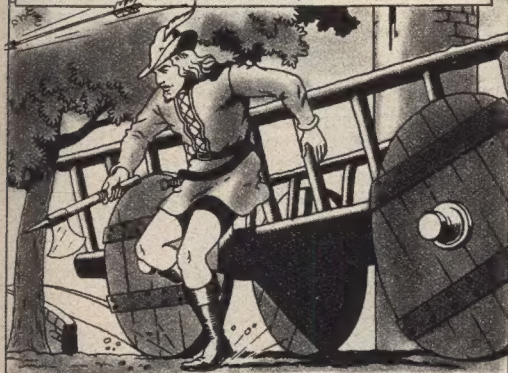

DE LEEUW VAN VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR

Veij naar H. CONSCIENCE

Op hetzelfde oogenblik dat de soldenier de pijl afschiet, springt Breydel van de wagen. Depijl vliegt rakelings over zijn hoofd...

...En treft eender omstaanders.

...Wij halen die schelmen uit hun hol!

Bij het zien van de aanstormende menigte, zetten de schildwachten het op een lopen.

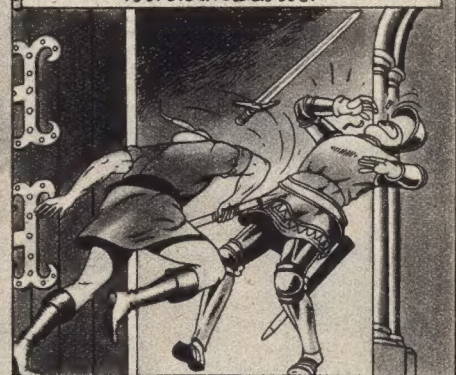

Kom maar af, schurken! Ik zal u de schedel klieven!

Halt mannen! Ik neem die kerel voor mijn rekening!

Lenig ontwijkt Jan Breydel de slaagen van de Franse kapitein. Plots springt de deken vooruit en slaat toe.

Voorwaarts nu, gezellen! Heil de Coninck!

Als een woeste zee dringen de burgers het Prinsenhof binnen...

Hel en duivel, de Leljaerts zijn gevlucht!

Kom, laat ons de kerkers doorzoeken!

Iedere cel wordt doorzocht, doch de Coninck is niet te vinden.

Ha, de schurken! Zij hebben meester Pieter meegevoerd!

Wanhoop niet, meester. Aan de andere zijde van het gebouw bevindt zich nog een kerker!

... Daar is hij!

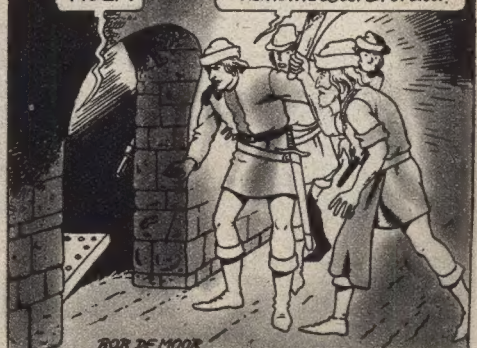
Jan Breydel prijpt de hamer van een smidsknecht en met enkele machtige zwaai-henpsets en slaat hij de deur uit haan!

Hoopvol springt hij in het donkere hol...

HULP!

Wat is dat!? Wat overkomt meester Breydel!?

Don Quichotte

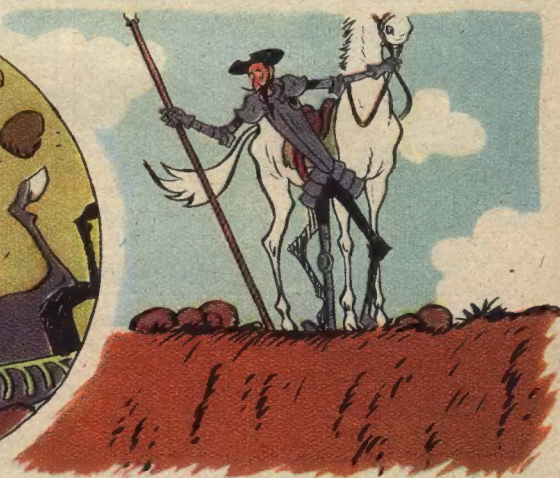
Tekst en tekeningen van TRUBERT

Don Quichotte en Sancho Panza zijn samen op weg gegaan om het avontuur te zoeken. Door een gelukkig toeval krijgt Sancho het bestuur van een eiland in handen. De koningskroon geeft hem echter niets dan zorgen en kommer, en na een tijdje verlaat Sancho het eiland met zijn ezel, Grauwte, om opnieuw eenvoudig zwerver te worden.

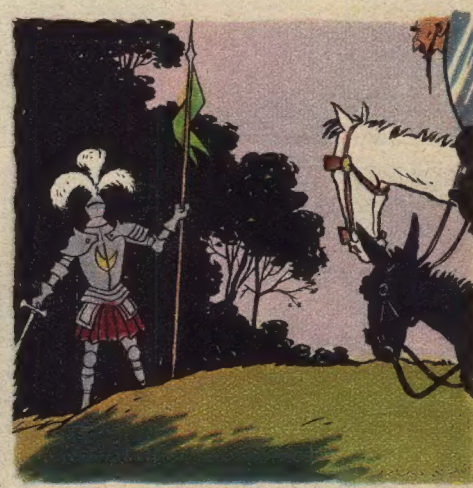
De intendant en de dokter zien Sancho het paleis verlaten. « Ik ga heen, mijne heren! Open de poort! » — « Waarom, Sire? » — « Ik verkies de vrijheid! Ik ben niet in de wieg gelegd om wetten te maken en het eiland tegen alle mogelijke indringers te beschermen; ik werd geboren om de akker te ploegen. Ik heb meer deugd van een groot bord ajuinsoep, dan van jullie lekkere hapjes waarmee je nooit je buik vol hebt! En ik slaap beter in de schaduw van een prachtige eik, dan opgesloten in de mooiste kamer

en in het fijnste Vlaamse linnen gewikkeld. Adios, mijne heren, ik vertrek. » — « Maar Sire, een man met zoveel deugden als jij, kunt ons toch zo maar niet verlaten! » — « Ik moet, vrienden! » — « We zijn blij dat je ons » vrienden » noemt heer, want we waarderen je en het spijt ons oprecht dat je heengaat! » — « Ik koester geen wrok en ik omhels jullie om dit te bewijzen... » Sancho weent maar blijft bij zijn besluit.

De ex-koning van het eiland stijgt op zijn ezel en zet zich op weg naar het kasteel om Don Quichotte terug te vinden. Hij mediteert over de vergankelijkheid van weelde en roem en voelt opeens dat de grond onder hem wegzinkt... Hij denkt aan de wraak van een of andere tovenaars, maar ziet dan dat hij met zijn Grauwte in een kuiltje terecht gekomen is. Met veel moeite kan hij zichzelf en zijn ezel oprichten en stelt vast dat ze gevangen

zijn! « Ik ben toch wel een ongeluksvogel! En zeggen dat ik wou koning zijn! » Sancho roept en schreeuwt uit alle macht in de hoop dat toch iemand hem zal horen. « Wie roept daar? » vraagt opeens een stem die uit de hemel schijnt te komen. « Goddank! Jij bent het, ridder Don Quichotte! Mijn beste meester! Help me er uit! Heb medelijden! Help je trouwe knecht die naar je zocht. »

Don Quichotte wil eerst echter het fijne van de zaak vernemen, doch als hij overtuigd is dat Sancho oprecht is, helpt hij hem uit de put. 't Is geen gemakkelijk werkje! « Meester, ik heb rust nodig! Het waken en het werken als koning heeft me totaal uitgeput. Gaan we terug naar het kasteel? » — « Neen, daar ben ik weggegaan! Het was geen plaats voor een ridder van mijn soort. Ik zou door dit lullekere leventje mollig en rond geworden zijn en 'k zou m'n ware zending vergeten hebben. Gelukkig

heb ik dit tijdig ingezien. Ik vertrek op zoek naar nieuwe avonturen... » — « Maar ik ben haast geradbraakt... » — « Het lijden is goed voor ons », antwoordt Don Quichotte en Sancho moet volgen. De volgende morgen ontmoeten de twee helden, op hun weg, een ridder die van kop tot teen gewapend is. Zijn schild blinkt als een volle maan! « Don Quichotte, ik ben de ridder van de Witte Maan en ben gekomen om met je te vechten. »

(Wordt voortgezet.)

DE DUIVELSBERG

Dit zijn de ongelooflijke avonturen van de zwierige ridder de Croustillac!

TEKST EN TEKENINGEN VAN BEUVILLE.
NAAR ROMAN
VAN EUG. SUE.

Op een schone Melavond in het jaar Onzes Heren 1690, ging er een edelman door de straten van Parijs met blinkend rapier aan z'n zijde en de neus in de wind! Zijn kleren zagen er eerder verfromfaaid uit...

Een voorbijganger stoot hem hevig opzij. « Ruim baan voor mij! Ik ben Fontenay, bijgenaamd « De degenstoot »! — « Bravo! Ik ben Croustillac, bijgenaamd « Kanonschot ». Geef acht! »

De twee tegenstrevers besloten te dueleren! Moest iemand hen betrappen, dan kon dit het schavot of de galien betekenen, maar dit weinig prettig vooruitzicht betelgen noch « Degenstoot » noch « Kanonschot » hun degen te trekken. Na enkele minuten zwoegend vechten...

...stak de Croustillac zijn vijand neer. Op hetzelfde ogenblik hoorde hij de wachten naderen. Hij had nog juist de tijd zich uit de voeten te maken en daar hij wel wist dat Parijs en omgeving voor hem de eerste tijd niet zouden deugen, besloot hij z'n geluk in de vreemde te wagen.

de Croustillac reist nu eens te voet, dan per kar of per huurkoets en komt ten slotte in La Rochelle, waar hij naar Amerika wil inschepen. Zijn beurs was reeds haast leeg in Parijs, nu resten hem nog slechts een paar nikeltjes. Hoe zou hij de overvaart naar Amerika betalen?

Croustillac slenterde van de ene haven herberg naar de andere en hij had geluk! Hij geraakte bevriend met de kuipermeester van « La Licorne », een mooi schip dat over enkele dagen naar Martinique zou vertrekken. Na een hele reeks glazen met Croustillac te hebben geleid...

...wilde deze man hem in een lege ton aan boord van het schip brengen. Dit vertrek was niet zo comfortabel, doch ridder Croustillac had in de loop van zijn avontuurlijk bestaan reeds andere dingen meegemaakt. Hoofdzak was: uit Frankrijk weggeraken.

(Wordt voortgezet.)

WALTER NOWOTNY IS DOOD.

De « Luftwaffe », waarvan hij de held is, zal hem niet lang overleven, zijn dood is als het eindpunt van de luchtvaartoorlog.

Vanavond komt zijn naam dikwijls voor in de gesprekken in de mess. Wij spreken over hem zonder haat en zonder wrok. Elkeen haalt herinneringen op die op Walter Nowotny betrekking hebben en het is met eerbied, ja bijna met liefde. Het is de eerste keer dat ik in de R.A.F. een gesprek in deze toon hoor en het is de eerste keer dat die solidariteit, die er in de grond tussen de jachtvliegers heerst, openlijk tot uiting komt. Deze solidariteit staat boven alle vooroordelen en boven alle rampen.

Deze oorlog zal verschrikkelijke mensenslachten getoond hebben; steden verpletterd onder bommen, de slachtereijen van Ouradour, de ruïnes van Hamburg.

Wij voelen weerzin als onze bommen ontploffen in vreedzame dorpen, en vrouwen en kinderen weggemaaid worden naast Duitse pantserwagens. Daartegenover waren de gevechten met Nowotny en zijn « Messerschmitts » iets zuivers, ver boven de gevechten op vaste bodem, in het slijk en het bloed en het lawaai der kettingmachines, kruipend en stinkend. Luchtgevechten : sierlijke arabesken in de dans van zilveren muggen — doorschijnend kant van de condensatiestrepn — « Focke-Wulf's » glijdend als speelgoed in de oneindige lucht... Ook bij ons zijn er gevechten die met menselijkheid niets gemeens hebben, zo bv. het beschieten van treinen in het grauwen van de Wintermorgen! Men tracht doof te blijven voor het angstgehuil, en blind voor de bommen die het hout versplinteren, de vensters die aan scherven vallen, men tracht de machinisten niet te zien die zich kronkelen in de brandende dampwolken, en met al die mensen gevangen in de wagens... Ook dit onmenselijk werk wordt ons opgelegd.

Onze weerwraak is vandaag het groeten van een moedige vijand die overleden is; het opeisen van Nowotny als een der onzen; hij maakt deel uit van onze kring waar geen grenzen meer zijn en ook geen haat. Deze kameraadschap heeft niets te maken met ideologie, vaderland of wat ook. Moesten er soms zijn die niet begrip-pend de schouders ophalen, wel — het zijn geen jachtpiloten.

*

In Mei 1944 hadden Jacques en Yule een bewogen ontmoeting met Nowotny boven Le Havre. Boven Normandië moesten we ook dikwijls met hem afrekenen. Op 21 Juni mitrilleerde hij onze « strip », kogelde drie « Dakotas » met benzine geladen neer boven Bazenville, en enkele dagen later leverde hij slag tegen een formatie samengesteld uit « Thunderbolts » en « Spitfires » boven Arromanches. Drie

Een Luitenant-Kolonel van 22 jaar

PIERRE CLOSTERMANN, de schrijver van « Le Grand Cirque », waaruit wij hier een brokstuk publiceren, werd geboren in 1921. Toen de oorlog in 1940 uitbrak was hij nauwelijks negentien jaar en kon Engeland bereiken, waar hij in dienst van het Franse leger trad. Hij was reeds piloot en werd ingelijfd bij een groep jagers « Alsace ». Bij het einde van de oorlog had hij drie en dertig overwinningen in de lucht behaald en kreeg de titel van « Eerste Jager van Frankrijk ». Hij is Groot-Officier van het Légion d'Honneur.

« Le Grand Cirque » is een oorlogsdagboek waarin Pierre Clostermann iedere dag zijn belevenissen en zijn indrukken als oorlogspiloot optekende. Dit dagboek was voor zijn ouders bestemd, voor het geval hij niet meer zou terugkeren en hij het zelf niet meer zou kunnen vertellen.

Het is een oorlogsdagboek, d.w.z. dat het over gruwelen spreekt die beter uit de wereld waren, doch Pierre Clostermann is een « mens » die de oorlog met zijn verschrikkingen verafschuwde. Hij is eerlijk en weet ook zijn tegenstrevers te waarderen. Hier commenteert hij de dood van een Duits vliegenier.

Na een uitputtend gevecht, smaakt een sigaret beter dan ooit...

« P. 47 » en twee « Spitfires » werden neergeschoten terwijl een « 109 » te pletter stortte op honderd meter van onze mess.

In die tijd reeds stond Nowotny hoog in aanzien bij de Duitse luchtmacht en commandeerde drie jachtgroepen. Men kon zijn eskader gemakkelijk herkennen; hij leidde zijn « Messerschmitt's » steeds zelf en bestuurde een « Focke Wulf 190 ».

Later was Nowotny chef van het Jagdgeschwader 52 te Reine-Hopsten. De effectieven van deze eenheid bedroegen ongeveer 75 « Messerschmitt's 109 », 75 « F. W. 190 » en een honderdtal « Messerschmitt's 262 », reaktievliegtuigen. Ook een « Staffel », nachtjagers « Ju 88 » waren er aan verbonden. Dat betekende, tactische reserves inbegrepen, ongeveer vierhonderd gevechtsvliegtuigen onder het bevel van deze luitenant-kolonel die amper 22 jaar was!

De « Intelligence Services » der geallieerde troepen schreven hem een zestig overwinningen toe op ons front en 'n honderdtal tot het Russische. Walter Nowotny is er in geslaagd de eerbied van eenieder af te dwingen. Bij het neerkogelen van 47 van onze piloten, die gepoogd hadden uit het krijgsgevangenschap te ontsnappen, heeft hij het zelfs aangedurfd een krachtig protest naar Hitler te sturen. Hierover zijn de echo's tot bij ons doorgedrongen.

Op 15 Maart jl. leidde ik een sectie van vier « Tempests » boven Reine-Hopsten op een hoogte van 2.500 meter. Opeens zien we een « Messerschmitt 262 » zonder dekking in scheervlucht afkomen. De vleugels blinken in de zon. Reeds is hij binnen het bereik der flak die zijn landing dekt. Ingevolge nieuwe bevelen, besloot ik niet aan te vallen, als opeens nummer 4, zonder verwittiging uit onze groep schiet en zich vertikaal in de richting van de blinkende stip stort. Als bij mirakel ontsnapt hij aan de flak en mitrilleert de « Messerschmitt », die in de eindfase van de landing is. Het toestel vat vuur... Twee weken later vernamen we dat deze « Messerschmitt » gepiloteerd werd door Walter Nowotny. Hij werd uit het toestel gehaald, doch overleed aan de opgelopen brandwonden in het hospitaal van Osnabrück...

*

Iedereen is reeds naar bed, doch Bruce Cole, Clark, Brooker en ik kijken nog in de Duitse luchtvaartrevue « Der Adler », die we vonden te Gorch. We lezen er een artikel gewijd aan Walter Nowotny en geïllustreerd met zijn foto, genomen op de dag dat hij het hoogste Duitse onderscheidingsteken ontving : het IJzeren kruis met zwaarden, eikenloof en diamanten. Het is de foto van een vermoeid en droevig kindergelaat, met wilskrachtige mond en kin...

— Kom aan, zegt Brooker plots, het is tijd om te slapen! Jammer dat die kerel onze uniform niet droeg... Het zou een goed kameraad geweest zijn!

DE TOVERSPIEGEL

Tekst en
Tekeningen
van
J. LAUDY

Prins Hassan en Kaddoor zijn naar Kairo gevlogen. De Khan, hun eeuwige vijand, is eveneens met een vliegend tapijt in Kairo aangekomen

En het is zo dat de Khan in Kairo kwam en er bij toeval op Kaddoor liep.

Hier is een dinar voor de burnoes.

Het tapijt werd ingesmeerd, heer, 't zal nu niet meer piepen bij 't opstijgen!

Doch, gaan we terug naar Kaddoor. We zien hem door de straten draven zo snel zijn korte benen dit toelaten...

Kijk, Yakoeb! Dat is zeker de marathon der volvetkazen!

Bij Ben Mobarek zitten enkele genodigden om de tafel geschaard voor een uitgelezen maal. De wederzijdse complimenten zijn nauwelijks gewisseld of...

Fret! Mo!

S'Moek el Haik!

Onzem oelratch par-koesh!

Kafeekreem!

Almachtig, niets dan een Kloesh!

Allah, wat een kaskkroeth!

Nog wat Choes-el-Omad-Eir!

En die goeie kabernaa!

Kaddoor zwiert binnen als een meteorsteen, terwijl hij enkele bedienden met heerlijke gerechten omver werpt...

Ik heb Timoor gezien! Hij is in Kairo!

Hemel! We hebben hem verwacht!

Ik kan het signaal voor de aftocht nochtans niet geven vóór de maan goed staat!

Er is nog niets verloren! We moeten de stad verlaten voor dageraad!

Mijn vereerde gasten, ik zie me verplicht me terug te trekken. Er staan hogere belangen op het spel... Heer Hassan en heer Kaddoor, doe een dutje want de reis zal vermoeiend zijn...

Onze vrienden zijn echter te opgewonden om te slapen. Ben Mobarek roept zijn nar om hen een beetje verstrooiing te bezorgen.

Kalan, de zoon van Breden, biedt zijn diensten aan.

GHEZULT A NEM BOULTERVAN LAKSEN!!! YASIDI!!!

Je bent welkom, o Kalan!

Zodra de maan opkomt, gaat de blinde Selim, geleid door zijn speler van Daraeekich door de Rik-Ellemstraat. Plots...

Van mij!

Bij Allah, ik ben blind! Schurk!

Onder het portaal van Ben Mobarek...

Het is de oude Selim! Hij mag vrij binnentreden. Vrede met je, Selim!

En vrede zij met jou!

Intussen heeft de nar zijn pijp gestopt en vertelt de meest opwindende geschiedenissen. Het effect is verbluffend!

Hij is goud waard!

Hemel! Die geschiedenis met de kippen van Sidi Troembacha!

Wat is dat voor een muziek?

Dat is de blinde fluitist. Hij speelt solo die Selim!

Om aan te vallen, moeten we de ronde der Bachi-Boezoeks laten voorbijgaan.

In orde!

Door de Muur op 24.000

Charles Yeager was vijf en twintig jaar en piloot bij het Amerikaans luchtleger. Buiten zijn kameraden, zijn chefs en zijn familie had nog niemand de gelegenheid gehad kennis te maken met de buitengewone eigenschappen van deze jonge man als piloot en als mens.

Toen Chalmes Goodlin zijn gevaarlijk baantje opgaf, greep Yeager die enige kans met beide handen aan en een tijd later wist heel de wereld wie Yeager was.

Chalmes Goodlin stond in 1946 bekend als de beste piloot van Amerika. Als invlieger bij de «BELL» fabrieken, had hij opdracht gekregen met de «XS-I» de geluidsmuur te doorbreken en, met dit raketvliegtuig, de fantastische snelheid van 2.700 km. per uur te bereiken.

Charles Yeager volgde met veel belangstelling en spanning de eerste vluchten van deze meteor en zuchtte daarbij : «Wat een gelukskind, die Goodlin, ik zou in zijn plaats willen zijn!»

DE VLIEGENDE DOODKIST.

DE plaats van Goodlin was nochtans niet zo benijdenswaardig! Tot dan toe was de «XS-I» slechts in de vliegtuigloodsen beproefd, maar, men moest nog afwachten hoe de machine zich in de praktijk, d.w.z. in de lucht en onder de druk van haar eigen stuwkracht, zou houden.

Op de vastgestelde datum steeg van een militair vliegveld een zware «B-29» op met in het bommenruim, de kleine «XS-I». Op een hoogte van 2000 m. nam Goodlin plaats in het raketvormige toestel; hij had een heel speciale uitrusting aan en riemde zich stevig vast met het oog op de schokken die niet zouden uitblijven...

De piloot keek zijn zuurstofapparaat nog eens na, wierp een laatste blik op de mikro en andere toestellen, sloot de stuurhut en wachtte, wellicht met benepen hart, op het vertreksein.

... Daar klonk de stem van de piloot van de «B-29»: «Opgelet, Goodlin... We laten je vallen!...» Enkele ogenblikken later was Goodlin alleen met de «XS-I», die niemand grondig kende, overgele-

verd aan natuurelementen die hij voor 't eerst zou trotseren. Heel zeker wisten de theoretici wel hoe het in mekaar stak... Maar de praktijk is nog altijd wat anders!

De «XS-I» spuwde vuur en het was zeker dat dit monster een lawaai maakte dat tientallen kms. in het ronde doordrong, doch Goodlin hoorde niets. De raket was nu op een hoogte van meer dan 10.000 meter en de eigenlijke proeven konden hier beginnen. De kwaliteiten en het weerstandvermogen van het toestel moesten getest worden en Goodlin begon duizelingwekkende duik- en tolvluchten en snelheidsverlies uit te voeren, om dan weer bliksemsnel omhoog te schieten. Goodlin klemde de tanden open, trok het hoofd in de schouders. Al zijn zenuwen stonden tot het uiterste gespannen. Hij hoorde niets, maar voelde de lucht langs de raket schuiven en trachtte niet te denken aan alles wat er «zou kunnen gebeuren»... De kleine raket schudde en schokte geweldig, maar Goodlin liet zich hierdoor niet van de wijs brengen; hij voerde al de ontworpen «manoeuvres» uit en bleef voortdurend in contact met het vliegveld, waar al de waar-

nemingen van de piloot zorgvuldig genoteerd werden.

Na twintig minuten stond de «Bell XS-I» weer op de grond en had hij voldoende bewijzen geleverd van zijn weerstandvermogen. Er bleef nu nog slechts het sneller vliegen dan het geluid! Iedereen was er van overtuigd dat Goodlin ook deze proef gemakkelijk zou doorstaan, maar hij had er geen lust toe. Omtrent de ware reden tast men in het duister, maar één ding is zeker: Goodlin weigerde sneller te vliegen dan het geluid en verbrak zijn contract met de «Bell».

Toen verscheen Charles Yeager op het toneel.

DE MUUR VAN DE DOOD.

Yeager wist waaraan hij zich blootstelde en ook dat hij de eerste poging om de geluidsmuur te doorbreken, misschien met de dood zou moeten bekopen. In luchtvaartkringen was het bekend dat, tussen de snelheid van 900 en 1.400 km. per uur, een zone ligt waarin helse krachten tot ontwikkeling komen en daarom wordt deze zone «de muur van de dood» genoemd.

Zodra het toestel de snelheid van het geluid nadert, begint het geweldig te trillen, de luchtdruk is vreselijk en er kunnen scheuren en barsten in de romp komen. Door de enorme wrijving ontstaat er zo'n hevige warmte, dat de metalen ieder ogenblik dreigen te bezwijken. De vleugels kunnen omgebogen of afgerukt worden.

En zo de machine al aan alle natuurelementen weerstaat, hoe zal het menselijk lichaam reageren? Het «zwarte doek» en het «rode doek» zijn voor de piloten een tragische werkelijkheid. Het eerste verschijnsel doet zich voor wanneer het bloed te snel en te plots van het hoofd naar de voeten daalt en veroorzaakt blindheid en bezwijming. Het «rode doek» kwelt de piloot wanneer hij een te brutale duikvlucht uitvoert, waardoor het bloed van het hoofd ineens naar beneden schiet; dit kan een dodelijke bloedstorting in de hersens veroorzaken.

Om aan deze verschrikkelijke natuurelementen, «b»-krachten geheten, te kunnen weerstaan, gaan de

DE VLUCHT VAN DE SUPERSONISCHE VLIEGTUIGEN.

Type van «Anti-G»-over-all. Let op de nauwe keurs en op de gevulde luchtzakken ter hoogte van de knieën.

Om beter aan de schokken te kunnen weerstaan, gaan de piloten plat op hun buik liggen.

Het «rode doek» (rechts): Het bloed stijgt van de voeten naar het hoofd.
Het «zwarte doek» (links): Het bloed stroomt snel van het hoofd naar de voeten.

Van de dood meter hoogte

piloten, die de geluidsmuur willen doorbreken, plat op de buik liggen in de stuurhut.

Charles Yeager wist dit alles, maar toch waagde hij het!

DRIE, TWEE, EEN, NUL... GO AHEAD!...

December 1947... De vier motoren van de grote «B-29» ronken oorverdovend. Het toestel zweeft de lucht in en voert de «XS-1» mee. Met de opgetrokken knieën tegen de kin gedrukt wacht niet Goodlin, maar Yeager in de smalle raket op het sein...

Zijn «Anti-G»-overall, die hem tegen het «zwarte doek» moet beschermen, lijkt op de hoogreikende broek van een toreador. Op het ogenblik dat er een druk tegenaan komt, zwelt hij automatisch op door middel van geperste lucht, en vangt aldus de schok op. Een zware helm moet de piloot voor alle stoten beveiligen, de zijden handschoenen zijn overtrokken met reusachtige lederen handschoenen waarmee gloeiende voorwerpen kunnen aangeraakt worden, in het geval er aan boord brand mocht uitbreken.

Yeager kent de achtereenvolgende manoeuvres van buiten. Hij weet dat hij de vier «verbrandingskamers» een voor een moet ontsteken, en de stuurknuppels krachtig omklemmen op het ogenblik dat hij schokken gewaar wordt.

Het hart van de piloot bonst. Hij is niet bang, maar toch moet hij alle krachten samenballen om zijn koelbloedigheid te bewaren... Wat zou er gebeuren indien één der apparaten dienst weigerde?

— O.K. Charlie!... Go Ahead! zo klinkt een stem vanuit de kommandopost van de «B-29».

Daar gaat de «BS-1»... Na enkele ogenblikken is het kritieke moment reeds bereikt. Op het lichtend scherm verschijnen de letters... 0,8 dan ...0,9 en op 1 zal hij de snelheid van het geluid bereikt hebben... Op 1,1 wordt de grens overschreden... Zal het kleine toestel zijn weg vinden door de ontketende natuurelementen heen?

Charlie is nog steeds in contact met het vliegveld. Hij ontsteekt de laatste kamer... Een nieuwe ontploffing, dan is het gedaan! Na drie minuten vlucht daalt de «Bell-XS-1» op het vliegveld van Muroc.

Charles Yeager had zeker het belangrijkste ogenblik van zijn carrière beleefd: hij had de geluidsmuur doorbroken!

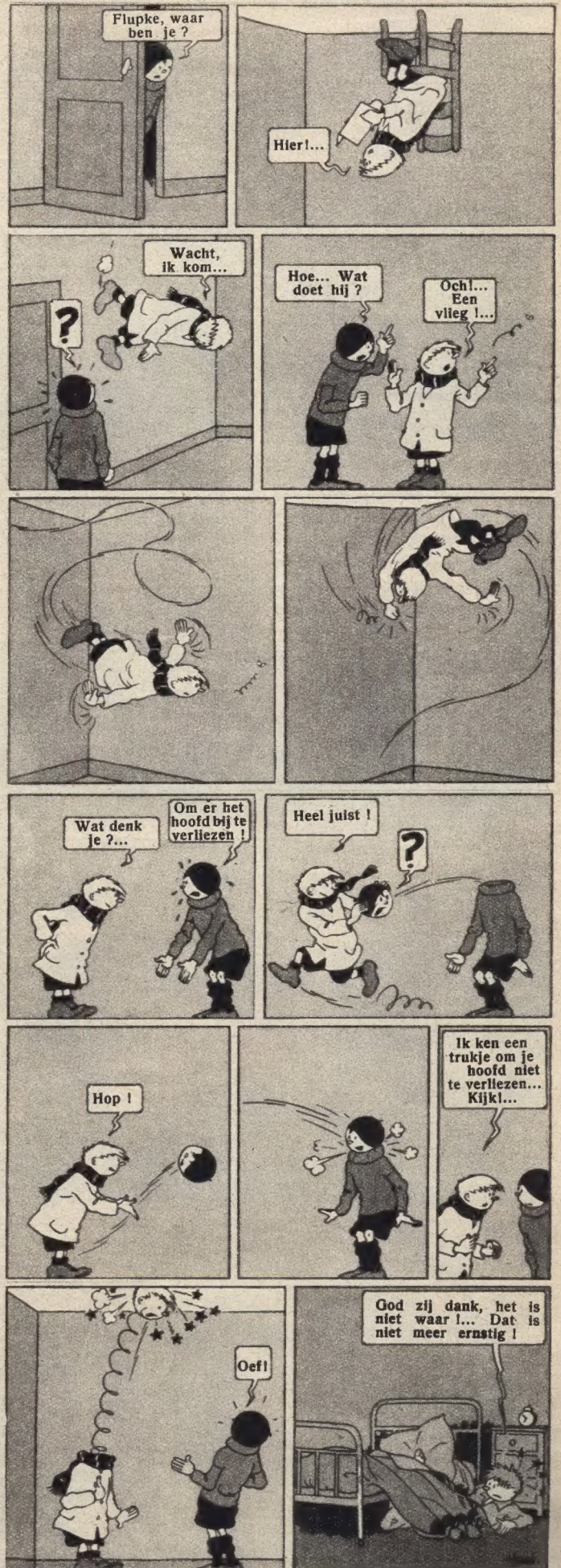
Lange tijd hebben de Amerikaanse autoriteiten de resultaten van de «Bell-XS-1» geheim gehouden. Pas voor kort werd bekend gemaakt dat de «Bell-SX-1» niet alleen de geluidsmuur doorbroken, maar enkele seconden met een snelheid van 2.700 km. per uur gevlogen had. Het meteor-apparaat had tevens een hoogte van 24.000 meter bereikt!

De «Bell-XS-1» en zijn piloot. Ziet dit meteor-apparaat er niet uit als een stuk speelgoed? En nochtans!... (Foto «Interavia».)

De avonturen van Kwik en Flupke

EEN GEKKE GESCHIEDENIS!

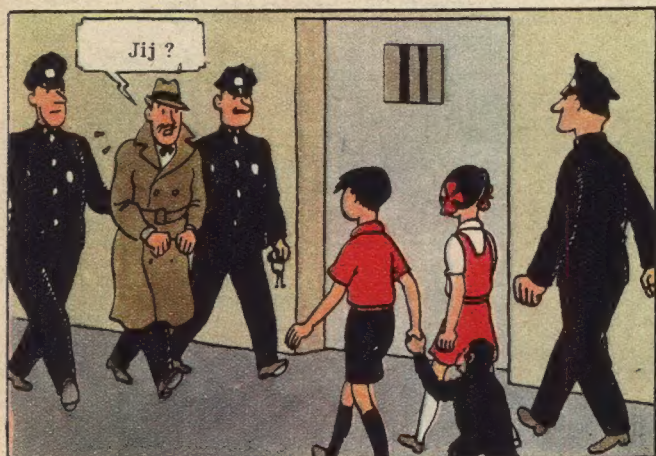

DE STRATO H.22

de avonturen van Jo en Jetje DOOR HERGE

Een journalist zegt dat Jo en Jetje de raid niet vanuit Parijs begonnen zijn. Ze worden door de onderzoeksrechter ondervraagd...

(Wordt voortgezet.)

HET ZWARTE GOUD

De nieuwe avonturen van Kuifje en Bobbie

Kuifje en kapitein Haddock hebben Abdullah teruggevonden, die ontvoerd werd door professor Smith, alias Müller. De twee detectives hebben aspirines gestikt en zijn in 't ziekenhuis terechtgekomen...

Een tijdje later...

Heer, daar komt je wagen aan!...

Met Abdullah?

Met Abdullah!... Abdullah!
Mijn klein honigbieke...
Mijn suikerbolleke...

'K ben er niet boos om van dat bieke verlost te zijn!

Mijn klein duifke!
Mijn ratteke!...

Eindelijk kan ik eens gerust mijn pijp roken!

Hi! Hi! Hi!

Hihihih... Ik wil bij die man met zijn ringbaard

Mijn neus verduiveld! Pot-verkoffiebonen, mijn neus!

Doe't nog eens! O!
Doe't nog eens!

Vooruit verbrand je neus nog eens als je hem met zo'n kleinigheid kunt plezier doen...

O daar komt Kuifje!

Jansen en Jansens zijn in 't ziekenhuis. Men weet nog niet wat het is. Men moet hen om het half uur het haar snijden... Ik heb reeds aan prof. Zonnebloem geschreven om die zonderlinge aspirines van Müller te ontleiden...

Müller?...

Ach ja dat is waar ook, uwe hoogheid wist nog niet dat Müller de ware naam van prof. Smith is.

Waar is dat kruipdier? Ik laat hem hangen!

Zal niet nodig zijn. Ik heb hem aan de politie overgeleverd en mijn erewoord gegeven, dat hij volgens recht en wet zal gevonnisd worden.

Bij Allah! Aan de Westerlingen krijg ik noch kop noch staart! Waarom het zo ingewikkeld maken?... Wij zijn vlugger in zulke zaken!

Ik geloof dat dit proces veel ophef zal maken! Kijk, dat zijn de papieren die ik in zijn zakken vond. Het is duidelijk dat Müller geheim agent van een grote mogendheid voor het Nabije- en het Midden-Oosten was. In geval van konflikt moest hij zich van de oliebronnen meester maken... Nu begrijp je waarom hij een wapenarsenaal had!

In afwachting van de bewuste "J"-dag, had hij nu reeds de hand op enkele petroleuminstallaties gelegd. Daar zit het geheim van heel de zaak! Een grondige huiszoeking en het onderhoor van Müller en zijn handlangers zullen klaarheid brengen.

Enkele dagen later...

Kuifje!... Kuifje!... Een antwoord van prof. Zonnebloem!

Beste Vrienden,

Ik heb de tabletten die jullie me gezonden hebt geanalyseerd.

Het gaat hier om een produkt, dat in kleine hoeveelheden, aan benzine toegevoegd, de explosiekracht geweldig verhoogd.

Verder heb ik vastgesteld dat één tablet in een vergaarsbak van 10.000 liter benzine volstaat om

Dat is het kapitein!... Dat is de verklaring voor al die geheimzinnige motorontploffingen! Hewel, wat is er?... Wat heb je?...

Verduiveld!!

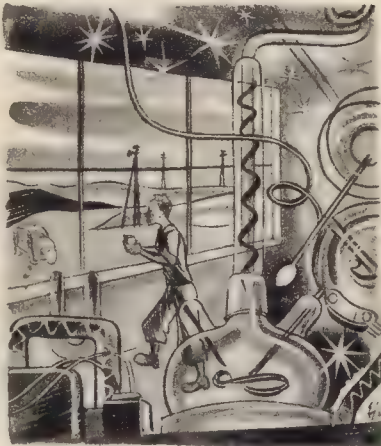
De Studebaker 1950 komt uit een ei!

GROTE PRIJSVRAAG SIMMONS

De Schoonste Droom

(TWEDE DROOM)

IN een laboratorium met zonderlinge apparaten, tussen knetterende vlammetjes stond ik over een kleine doos gebogen: een kleine stalen punt bevoogd zich tussen twee nummerschijven. Naast mij stond een groot venster open en ik zag een autosnelweg. Met de doos in mijn handen kwam ik dichtbij 't venster staan en richtte de kleine antenne naar een toeristenwagen, die juist in de bocht verscheen. Ik drukte op een knopje. Een licht gezoef en de wagen stond stil. De reizigers sprongen er uit en begonnen aan het enorme voertuig te werken. Eerst leek het een verstoord mierenest, dan water in heftige beroering, dan beefde heel het landschap en verdween... Plots stond ik te midden van een plein in een woelige menigte. Men rukte de kranten uit de handen van de verkopers: het was oorlog!

Ik voelde me in een bodemloze diepte glijden, altijd vlugger en vlugger en op eens stond ik voor een lange tafel te midden van generaals met ernstige gezichten. Op de tafel stond mijn kleine doos. De generaals drukten me de hand en bogen diep. Ik voelde me verlegen. De eindeloze rijen auto's, vracht- en vechtwagens stopten zodra ik aankwam.

Ik hoorde muziek, eerst in de verte, dan kwam ze naderbij. Over de straten waren triomfbogen gespannen, alle mensen jubelden van geestdrift. Ik zat in een grote, open wagen tussen mijn ouders. De auto reed heel langzaam en we waren omringd door ruiters. Ik wuifde met de hand naar de menigte die riep: «Leve de grootste uitvinder van deze eeuw!»

Wij hadden de oorlog gewonnen zonder dat er een druppel bloed gevloeid was!... «Ere aan de redder van ons land!» De muziek schetterde!...

— Jan! Kom ontbijten!...

Mijn droom was ten einde...

Toekomstige week:

«DE DERDE DROOM»

DE STROOMLIJN IS DE ZIEKTE VAN ONZE EEUW!

Ook jij, beken het maar, bent er door aangetast. Zie je een nieuwe, glimmende wagen over de baan snellen, dan oog je hem en zegt: «Wat een lijn! Echt gestroomlijnd!» ofwel «Zo'n moderne lijn heeft die auto toch niet!...»

Het begin van dat streven naar moderne lijnen hebben jullie echter niet gekend. Was me dat een revolutie! Alles werd gestroomlijnd! Niet alleen de auto's en de vliegtuigen, maar ook de kindervagens, de huizen en de meubels. Alle bestaande lijnen deugden niet meer, en de meest vooruitstrevende konstruktoren kwamen voor de dag met ovaalvormige auto's. De Amerikaanse sterren van het witte doek zetten alleen nog een «gestroomlijnd lachje» op!

WIE WAS DE VADER VAN DE NIEUWE LIJN?

Het is zeker dat deze nieuwe formule niet in het brein van één man ontstond. Een Frans ingenieur, met name Raymond Loewy, heeft echter een flinke stoot gegeven om heel onze eeuw te stroomlijnen. Toen deze sympathieke Raymond twaalf jaar was, waagde hij zich op het pad der journalistiek! Hij stichtte een blad, en gaf het ook zelf uit. Oplage: zes exemplaren! Op vijftienjarige leeftijd won hij een wedstrijd voor modelauto's, en als twintigjarige is hij soldaat in de wereldoorlog. Onze vriend bekeek zijn uniform eens in de spiegel, en nee... ze beviel hem niet. Hij nam schaar, naald en draad, en wandelde een paar dagen later rond in een uniform die de meest elegante Amerikaanse officier hem kon benijden.

Na de wereldoorlog trok Raymond Loewy naar de Verenigde Staten en vond hier het gedroomde werkterrein voor zijn moderne opvattingen.

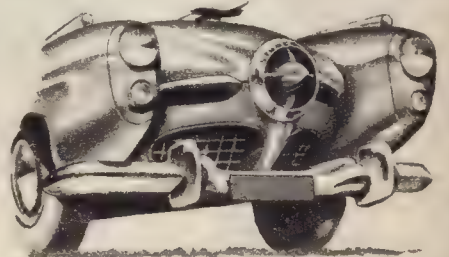
Uitstekend tekenaar, maakt hij weldra ophef en brengt een revolutie teweeg in de mode, de publiciteit, de uitstralamen, de vliegtuigindustrie en... in de autowereld.

DE AUTO KOMT UIT EEN EI!

Voor Raymond Loewy is de schoonste vorm die van het ei en het is na lange studie en

uren bewondering voor deze ovale vorm dat hij de «Studebaker» tekende.

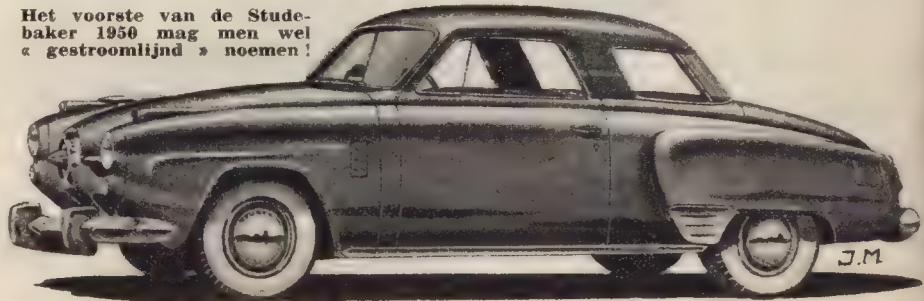
Toen de wagen in 1946 verscheen, was Jan Publiek eerder sceptisch. Na een tijd vond de Studebaker haar weg en oogste een enorm suk-

Voor een wagen die uit een ei komt, heeft de «Commander 15 A» heel zeker allure!

ses. Het model van dit jaar is zeer comfortabel en de lijn is zeker origineel. De ruiten zijn heel breed, zodat iedere reiziger een goed uitzicht heeft. Voor een auto die uit een «ei» komt, heeft ze zeker allure!

Het voorste van de Studebaker 1950 mag men wel «gestroomlijnd» noemen!

Hoofdkenmerken:

	Champion 7 C (5-6 plaatsen)	Commander 15 A (6 plaatsen)
Aantal cylinders:	6	6
Cylinderinhoud:	2.785 cm ³	3.995 cm ³
Aantal versnellingen:	3	3
Normale PK.:	16 PK.	21 PK.
Aantal toeren per minuut:	4.000	3.600
Lengte:	4,84 m.	5,18 m.
Breedte:	1,77 m.	1,77 m.
Hoogte:	1,54 m.	1,56 m.
Gewicht:	1.280 kgr.	1.460 kgr.
Verbruik:	13 liter	16 liter
Maximum snelheid:	138 km. per uur	145 km. per uur

HET NIEUWSTE PUBLICITEITSSNUFFE

Naar het schijnt heeft de firma Coca-Cola duizend «koekoeksklokken» besteld die om de dertig minuten de bekende drank zullen aanprijzen...

Het MEER van de LANGZAME DOOD

Een man is het slachtoffer van een gerechtelijke dwaling; hij wordt tot de galeien veroordeeld en naar Guyana verbannen. Maanden verblijft hij in deze hel, doch op zekere dag kan hij ontsnappen en in 't woud vluchten...

God zij dank!... Ik hoor de honden niet meer... Ze zijn mijn spoor kwijt!...

Doch opeens...

Hulp! Hulp!

Wie mag daar om hulp schreeuwen? Indien ik er heen ga, loop ik kans door de wachters gezien te worden. Ik blijf beter hier.

Hulp!

Neen, ik mag niet... Ik mag die mens niet aan zijn lot overlaten!...

In 't midden van een meer, dat geheel met groen bedekt is, worstelt een man wanhopig met de dood...

Er is bloed op 't water!... Pirania's!...

Zonder aarzelen gooit de man zich in 't water en...

... alhoewel hij ook door de bloeddorstige vissen aangevallen wordt, slaagt hij er in de drenkelling op het droge te brengen.

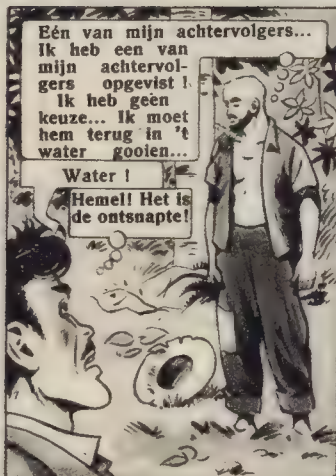
... Dan ziet hij wie de man is die hij gered heeft...

Laury! Een wachter!

Eén van mijn achtervolgers... Ik heb een van mijn achtervolgers opgevist! Ik heb geen keuze... Ik moet hem terug in 't water gooien...

Water! Hemel! Het is de ontsnapt!

Ontroerd door de uitputting van de gekwetste, verwerpt hij echter deze gedachte.

Wees gerust, ik zal je verzorgen...

... En je terug mee naar 't gevang dragen...

Ben je gek?... Neen, vlucht!... Luister, daar zijn ze... Ze komen dichterbij...

Ik zal de zaak uitleggen en zorgen dat ze hun opzoekingen stopzetten... Haast je... Druk me de hand, want je bent een moedig man!

Niet lang nadien verschijnt een groep wachters.

Wat is er gebeurd?

Ik had hem ingehaald. Hij verdedigde zich en viel in 't water... De pirania's hebben voor de rest gezorgd... Hij werd levend verslonden!

Van die kerel zijn we verlost! Nog een boef minder... Dus, mogen we terugkeren...

Door het dichte woud gaat een man de vrijheid tegemoet...

CORENTIN

BIJ DE
INDIANEN

Lange Slang heeft uit jaloersheid de moeder van Corentin uitgeleverd aan Jack. De twee schurken hebben vervolgens de Pawnees tegen de Sioux opgehitst en Zwarte Bison en Corentin zouden er zeker 't leven bij ingeschoten hebben, ware er geen oude trapper te hulp gesnel...

tekst en tekeningen van Paul CUVELIER

Intussen galopperen Zwarte Bison, Corentin en Wakita over de prairie.

Hier zijn we buiten gevaar. Onze vijanden volgen ons niet meer...

Dappere, oude John! Hij heeft ons leven gered.

Misschien is hij nu dood...

Wees maar niet bedroefd, Wakita. Ik ben er zeker van dat de Grote Geest hem gered heeft.

Waarheen gaan we, Zwarte Bison?

Niet ver van hier is er een Sioux-kamp. Onze broeders zullen ons geen onderdak weigeren.

Als de schemering valt, bereiken onze vrienden een Indiaans dorp.

Ze vieren zeker feest!... Luister eens hoe ze zingen.

Inderdaad, mijn broeders schijnen zeer vrolijk!

God!... Wat is dat?...

Dat is slechts vuurwater.

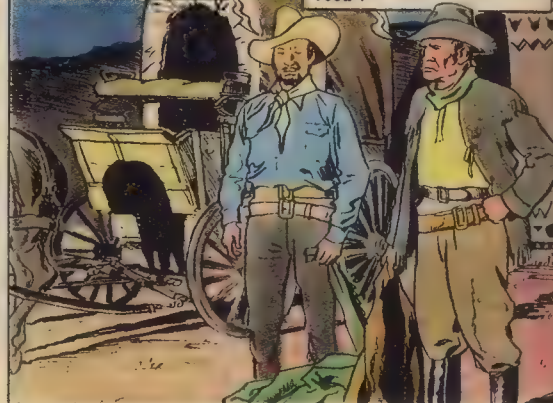

Het is die vervloekte alcohol welke onze broeders zo luidruchtig maakte... Kom mee!

Verduiveld! Kijk eens wie daar aankomt!

Het is Zwarte Bison!... Opgelet!... Hou je gereed!

JAN BART

de held van
Duinkerke

Door JUUL FILLIAERT. — Geïllustreerd door J. LAUDY.

Jan had opdracht gekregen een nieuw gecharterde zeevloot van ruim honderd graanschepen, uit Vlekerhaven naar Duinkerke te brengen. De graanvloot verliet Vlekerhaven onder de bescherming van Zweedse en Deense begeleidingsschepen. Het smaldeel van onderadmiraal De Vries kaapte vloot en begeleidingsschepen, stevende naar de Vliepas, om met de ontzaglijke buit Amsterdam binnen te varen. Op de kusten van Texel onderschept Jan, met zijn eskader, dat zeven fregatten telt, het graankonvooi. Het wordt een epische zee strijd tussen het Duinkerke eskader en het smaldeel van De Vries, dat uit acht zware oorlogsbodems bestaat. Jan beschikt over 312 kanonnen. De Vries over 388 stukken geschut. Ieder schip krijgt zijn tegenstander op de nek. Jan heeft «De Prins van Friesland», het admiraalschip, voor zijn rekening genomen. De schepen vliegen tegen elkander aan, de manschappen warrelen rond in vreselijke bloedige dekgevechten.

— Tien pistols voor hem die de admiraalsvlag, zes pistols voor hem die de scheepswimpel kan buitmaken, heeft Jan geroepen.

Als een aap klautert een matroos de grote mast op. Van op de bevelbrug schiet De Vries hem een kogel door de bil. De matroos snoert zijn halsdoek rond de schotwonde, klimt de top in, maakt de admiraalsvlag buit. Hij wint haar rond zijn lenden; schiet naar beneden; ijlt over het dek van de kajuit naar de achtersteven, waar de scheepswimpel openwappert. De Vries wil de vrijbuiters neerslaan, maar krijgt een bijlslag op het hoofd en zinkt als een zak ineen. Op het dek der beide schepen is het een verwoede worsteling van man tegen man. Frans Bart weert zich als een leeuw aan de zijde van zijn vader. Op de andere vaartuigen ziet men de admiraals- en de scheepsvlag neerhalen. De zeeslag is voor hen verloren.

's Anderendaags loopt Bart's eskader, met drie oorlogsbodems en veertig graanschepen, Duinkerke binnen. Vijftig andere graanschepen kunnen Dieppe en Haver bereiken.

Met gebroken linkerarm, gekloven hoofd, een pistoolschot in de maagstreek wordt onderadmiraal De Vries naar 't krijgsgasthuis gevoerd.

Jan Bart gaat zijn gewezen vijand bezoeken.

— Vreselijke wisselvalligheid van het oorlogslot, admiraal, zegt Bart meewarig. Gij hebt uw plicht gedaan. Maar de kans was u ditmaal, niet gunstig. Hij drukt hem innig de rechterhand. De Vries dankt

Jan Bart brengt de moeilijkste en zwaarste opdrachten tot een goed einde. Als beloning slaat Lodewijk XIV hem ridder in de koninklijke orde van de H. Lodewijk.

hem met een glimp, die licht in zijn linkeroog.

— Mijn plicht, ja. Mijn enige troost is overwonnen te zijn door U.

Thuis gekomen, ziet Jan zijn vrouw stralen van vreugde en trots.

— Schepen Pieter Davey, reder Klaas Taverne en poorter Klaas Cornelissen zijn hier geweest, man. We zullen een blazoën boven de ingangsdur moeten beelten. Met pastoor Desvignes, zijn ze als getuigen onderhoord geweest.

— Wat is er aan de hand, vrouw?

— Voorenkwest om u in de adelstand op te nemen.

— 'k Denk er niet aan.

— Anderen wel, man. En verdiend.

Enkele dagen later ontvangt Jan Bart zijn adelbrieven. In de oorkonde staat vermeld dat onder al de zeeofficiëren die deze uitzonderlijke onderscheiding verkregen, Jan Bart als de meest verdienstelijke mag gerekend worden.

Boven de schoorsteen van zijn ontvangstkamer schittert thans zijn blazoën: twee scheepsankers, rond en stuurroer, waarop een leeuw klauwt, midden azuur op zilver veld en bovenaan een zeemanshand, die, rustend op een glimmende helm, een blanken degen omklemt.

Kort daarop gaan Jan Bart en zijn vrouw kozijs Klaas Bart bezoeken, die zopas te Drinckam, tot pastoor werd benoemd.

Pastoor Klaas ziet door 't venster, de koets voor het groenend hofhaagje staan, loopt de bezoekers welkom heten.

— Da's wel Jan. Midden uw drukke be-

zigheden nog tijd vinden om mij niet te vergeten. Bella, een beste fles uit de kelder. 't Mag er wel van af.

— En wat nieuws, Jan?

— Texel is een goede schuur. Ik meen echter dat de buit aldaar niet lang meer voor 't kapen zal liggen.

— En de reden?

— Beide partijen verslappen in hun verweer. Er komen te veel bevelen en tegenbevelen. Langs de andere zijde is er zenuwachtigheid. Ik moet het bekopen. Te vergeefs hebben de admiralen Hopson en Shovel gepoogd mij op zee te pakken te krijgen. Onderadmiraal Van de Putte was niet gelukkiger. Nu spannen ze allen samen om mij te Duinkerke in te sluiten en in muizenval te vangen. Maar dat gebeurt niet!

(Wordt voortgezet.)

Lodewijk XIV verhief Jan Bart in de adelstand.

DE WITTE OLIFANT

De «Tricanaria» wordt in de Indische Oceaan door 'een typhoon overvallen. De hoofdmast is gebroken en de kapitein beveelt de resten van de zeilen overboord te gooien...

Met bijlagen hakt Rudi de koorden door en de matrozen gooien de resten van de zeilen overboord. De storm is nu in al zijn hevigheid losgebarsten. De tweede stuurman gaat naar de kapitein.

Kapitein, we hebben enkele vaten olie aan boord...

Ja, ik weet het. Doe deze uitstorten, misschien kalmeren de golven dan een beetje.

De vaten worden op de brug gesleept en de matrozen gieten de olie in zee.

De olie verspreidt zich als een tapijt rond het schip en maakt het beuken der torenhoge golven minder hevig.

Wat een geniaal idee!

Ja, Rudi, maar tot deze maatregel gaat men slechts in uiterste nood over!

Kapitein, onze olievoorraad is uitgeput... Er resten ons nog vijf vaten

Maak de sloepen gereed! Dat iedereen zich bereid houde om het schip te verlaten!

Och!

Hewel, jongen, je allereerste reis verloopt slecht. Indien je er goed van af komt, vergeet dan je ouwe kapitein niet en bidt voor hem!

Zeg dat niet, kapitein, we geraken er uit. Ik ben er zeker van!

Je bent een dappere jongen!

Hou je kloek!

Kapitein, er is een lek geslagen! Het water stroomt in de schuit!

De oceaan heeft het laatste vat olie opgeslokt en een torenhoge golf pletst loodzwaar op de «Tricanaria». De brigantijn duikt aan stuurboot in de golven en dreigt verzwolgen te worden...

HARA-KIRITE SHANGHAI

DOOR A. DE PRELLE — GEILLUSTREERD DOOR R. REDING

In een krijgsgevangenenkamp op een der Japanse eilanden hurken twee soldaten voor het prikkeldraad. De ene draagt de uniform der Engelse marine, de andere die der Amerikaanse infanterie. Ze zijn mager en bleek en op hun gezicht staat honger en koorts te lezen. Op honderd passen vandaan loopt een kleine Japsoldaat met een gezicht als een masker, op en neer.

VERTEL me eens hoe jij hier gekomen bent, Doc? fluistert de Amerikaan.

— Och, daarover is weinig te vertellen, antwoordt de Engelsman terwijl hij de schouders ophaalt. Het ging alles bliksemsnel en brutaal zoals de oorlog nu eenmaal is.

— Ik was dokter aan boord van de **Petrel**, een heel ouwe schuit die nog juist goed was om de piraten van de Yang-Tse-Kiang wat schrik in te boezemen.

Toen Japan de oorlog verklaarde aan China, kregen wij bevel het anker te werpen vóór Sjanghai om eventueel de Britse kolonie aldaar te beschermen en in veiligheid te brengen. Drie jaren gingen voorbij... Dan brak de oorlog uit die paniek en vernieling zaaide op alle wereldzeeën, behalve in de Stille Oceaan. Ik herinner me nog goed, dat wij ons vreselijk verveelden en moppen vertelden, om de tijd te doden, en er nieuwe fantaseerden om iedereen aan 't lachen te krijgen.

— De Duitse **Tirpitz**, de **Scharnhorst** en de **Scheer** durven zich hier niet wagen, zei op zekere middag kommandant Napier, ze zijn te goed ingelicht en weten wat wij hier op de loer liggen!

De hele mess schudde van 't lachen! We wisten allen sedert lang dat onze oude sloep niet meer bestand was tegen een ernstig zeegevecht en voor de kommandant, zowel als voor de scheepsjongens, was dit een onuitputtelijke bron van galgenhumor.

— Laat de whisky komen, riep de jonge luitenant Wattrington op vrolijke toon, ik betaal!

— Wat? Wattrington geeft een ronde?... Dat is het einde van de wereld, lachte Smith.

— Wees maar gerust. Niet het einde van de wereld, maar het einde van mijn verblijf op de **Petrel**. Kommandant Napier overhandigde me van morgen het bevel, van de admiraliteit; ik word naar de Home Fleet (1) verplaatst! Ik moet volgende week vertrekken. Vóór Kerstmis ben ik te Hong-Kong en einde Januari te Plymouth... En dan, ja... bij Birmingham woont er een lieve Miss Joyce die op me wacht en...

— Ja 't is al goed, hoor! We hebben het begrepen! Je mag niet enkel terug naar Engeland, je hebt bovendien ook nog een lief meisje gevonden. Wat een gelukkind! Er werd geklonken en gelachen en ik zei tot Wattrington:

— Je mag van geluk spreken, kerel!

Ik ben sedert drie jaar verloofd, heb al honderden trucs en listen aangewend om uit China weg te komen, doch tevergeefs! Ik blijf aan Sjanghai geketend. Jij bent hier nog maar zes maanden, en je mag reeds terug! Er is geen rechtvaardigheid in de wereld!

— Trek het je niet zo aan, mijn beste, antwoordde Wattrington, ik zend je een prentkaart uit Birmingham!

Op hetzelfde ogenblik werd er op de deur geklopt. Een matroos trad binnen en gaf een papier aan kommandant Napier.

— Sir, zei hij rustig, de Japanse kruiser **Idzumo** heeft ons dit bericht geseind.

De kommandant bekeek de boodschap en we zagen hem verbleken... Dan las hij luidop de volgende woorden, het waren er slechts zeventien: « **Zijn in oorlog met U. Vijf minuten om de witte vlag te hijsen. Zo niet. Schieten we.** »

De kommandant stond op en sprak:

— Dat betekent oorlog, mijne heren! Alle hens aan dek voor de strijd!

Zonderling genoeg was er niemand van ons die het absurde van dit bevel inzag. Er was niemand die er aan dacht, dat een slag tussen een goed uitgeruste kruiser van 25.000 ton en een kanonneerboot van 1.500 ton een hopeloos geval is.

De bel klonk lang en scherp door het ruim en schrikte de bemanning op die nog van de siesta genoot, wat in de tropen tijdens de heetste uren gebruikelijk is. Ik hoorde een matroos brommen: « Welke onnozelaar vindt er nu plezier in ons op dit uur op training te sturen! » Doch het slecht humeur duurde niet lang toen ze hoorden waar het om ging.

— Overwinnen of sterven! 't Waren zo'n grote woorden voor de kleine **Petrel**! Maar in die ogenblikken dachten we niet aan sterven of vergaan...

Op de kommandobrug van de **Idzumo** hield men ons in 't oog. Vier minuten gingen voorbij en nog hing de witte vlag niet in top, nog zestig seconden en twee en twintig kanonmonden zouden ons naar de kelder zenden...

Opeens brandden er echter van de **Petrel** twee schoten los en doodden of verwonden enkele Japanners... Het antwoord liet niet op zich wachten... Er kwam slechts één enkel salvo, maar dat was genoeg... De kommandant, de jonge luitenant Wattrington en alle overige leden van de bemanning werden gedood of verdrinken... Ik zou de enige overlevende zijn... Zo ben ik hier geraakt. Je ziet, Jack, dat het een oorlogsgeschiedenis is zoals er vele zijn...

— Die vervloekte oorlog! zucht de Amerikaan...

(1) Home Fleet is de benaming van de Engelse vloot die opereert in de Atlantische Oceaan, de Noordzee en het Kanaal.

DE RODE GODEN

door Jean d'Esme.

Tekeningen : Jean-Léon Huens.

IN zijn aangezicht, dat met een lijk-kleur overtrokken is, schijnen alleen zijn ogen nog te leven; ver voor zich staren die, net de blik van een ziener. Die ogen die de slaap niet meer sluiten kan, roepen in de duisternis allerlei beelden op. En die droombeelden ontrukken soms een akelige lach aan zijn lippen. Toch leeft er in hem nog het dierlijk instinkt dat vecht voor het behoud, toch klamp hij zich nog vast aan het leven.

Het voortdurend geschok van zijn rijdier deed pater Ravennes plotselings kreunen; als een lange eenvormige noot scheurde zijn klacht de stilte van de nacht stuk. Het was het laatste gerucht dat Pierre waarnam voordat hij wegzonk in de duisternis, een duisternis gelijk aan de dood.

De priester opende de ogen en zijn gereutel werd nog vreselijker...

Nog was het die klacht die hij hoorde toen hij het bewustzijn weervond. De dag was aangebroken. Boven zijn hoofd zag hij het loverdak, en niets meer: takken met bijna zwartgroene en hel-groene bladeren. Hij wilde zich oprichten, maar hij was zo verzwakt, dat hij er niet in slaagde. Hij bleef tegen de grond liggen, het aangezicht recht naar de hemel gericht, doorheen het lover turend. Hier en daar dreven slierten witte wolken.

Nog begrijpt hij niet. Hoe kom ik hier? Wat doen die bomen hier rond hem? Het kreunen ging verder, maar voortdurend onderbroken. Hij wendde het aangezicht in die richting. Daar op een paar stappen van hem af ligt de pater, de rug tegen een boomstam, de ogen gesloten, lijkbleek, met de mond halfopen als in doodstrijd.

En eensklaps herinnert hij zich al wat voorgevallen is.

Wanda Redeska is vertrokken om haar broer, luitenant Redeski, te zoeken die reeds verscheidene weken vermist is. Vol onrust over het lot van de jonge lieden, hebben de administrateur Pierre de Lursac en pater Ravennes een hulpexpeditie uitgezonden en komen weldra terecht in een streek waar nog voorhistorische mensen leven. Ze worden gevangen genomen en opgesloten in de tempel, waar ze ook Wanda terugvinden. Enkele dagen later slagen de Lursac en pater Ravennes er in te vluchten. De missionaris wordt dodelijk gekwetst...

Het stroomt zijn gedachten binnen en overstelpt hem. Hij was er eindelijk in geslaagd op zijn knieën te kruipen. Hij schreeuwde:

— Wanda... Wanda...

Hij klampt zich aan een boom vast, kan zich optrekken, maar moet zich aan de boom vasthouden om niet te vallen.

Hij leunt er tegenaan, en kijkt om zich heen. Hij staat hier op de zoom van

het woud. Daartegenover een smalle vlakte met steile afgrond; verder op in de diepte, een vallei waarvan hij slechts ginds naar het Zuiden het uiteinde kon zien. Dichtbij, aan zijn voeten schoot een lichtstraal tussen twee takken. De schaduw van de bomen werd langer, trok evenwijdige strepen over de grond. Een gecko, goed in een rotsspleet verdoken, hilde zijn korte schreeuw. Verblind door het licht, knipperde Lursac met de ogen en bleef roerloos. De zon straalde en overgoot het landschap met haar milde klaarte en warmte. De jonge man haalde diep adem; het bloed steeg naar zijn aangezicht.

Nogmaals riep hij:

— Wanda... Wanda...

Op het geluid van zijn stem opende de priester de ogen; dringender klonk zijn ijkreet. Pierre schudde het hoofd, met wanhopige razernij trachtte hij zijn zwakheid te overmeesteren en liep loom naar de missionaris. Bij hem gekomen verbleekte hij.

Op de zwarte toeg van de pater, ter hoogte van de zijde waar het gestolde bloed zijn kleed versteeft, en wat lager, langs het been, liepen de mieren, de vreselijke rode mieren van het jungle van Loas. Zij vormden, tussen de boom waartegen de pater aanlag en zijn wonden, een lange dubbele rij.

Voor die afschuwelijke foltering die de missionaris wellicht sinds ettelijke uren doorstond, huiverde de jonge man en beet zich op de lippen om het niet uit te schreeuwen. Hij verstrooide de insecten. Dan sleurde hij de pater wat verderop, buiten hun breik en lei hem zachtjes neer. Hij scheurde zijn toeg nog wat verder stuk, rondom de wonden in de zij was er een brede en diepe snede, in het been een verhakeld gat.

De missionaris opende wijd de ogen en smeekte:

— Krab... krab...

Met een lap van de voering van zijn dolman, maakte Pierre de wonden zuiver. De pater sloot de ogen; hij ijld niet meer. Hij mompelde:

— Dank je... Ik lijd niet meer...

Hij trachtte zijn hand op te lichten.

— Mijn kruis, vroeg hij.

Pierre maakte de rozenkrans los rond de hals van de pater en lei hem tussen zijn vingers. De bleke hand zocht het zilveren kruisje, omknelde het, streelde het; zijn aangezicht werd kalm, ontspande zich; een vredige uitdrukking van smart gleed over zijn trekken.

— En jij... jij...? stamelde hij.

Pierre raadde wat hij wenste; tranen sprongen hem in de ogen. Met een moe gebaar haalde hij de schouder op.

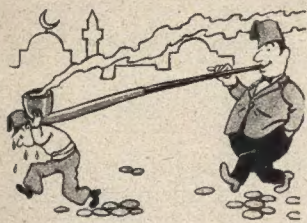
— Bekommer u niet om mij, zei hij. Ik zal u meenemen... Daarna... ik weet niet...

De priester bewoog het hoofd. Zijn stem klonk nu luider en duidelijker:

— Neen... het is afgelopen... ik sterf... hier, in het hart zelf van het land waar ik zoveel van gehouden heb, waar ik zoveel geleden heb...

(Wordt voortgezet.)

ONZE SPECIALE CORRESPONDENTEN SEVEN.

NIEUWS VOOR DE ROKERS

● Een zeer eigenaardige vaststelling werd onlangs gedaan, luister maar : In Spanje rookt men sigaretten die 16 centimeters lang zijn. De Fransen roken pijpen van 7 tot 12 centimeters; de Italianen sigaren van 12 tot 20 centimeters. De Duitsers en de Oostenrijkers porcelijnen pijpen van 26 tot 40 centimeters. De Nederlanders pijpen van 50 centimeters tot één meter en de Turkse pijpen slaan alle rekords : ze zijn 2 tot 3 meter lang !

BLAADJES DIE GELUK BRENGEN

● « Een klaverblad van vier brengt geluk ! » is een gezegde dat jullie wel zullen kennen en misschien hebben jullie al wel eens zo'n geluksklavertje gezocht.

WEET JE ?

1. Hoeveel koninkrijken er nog zijn in Europa ?
2. Hoeveel keizers er nog heersen in de wereld ?
3. Hoeveel Nederlanders en hoeveel Belgen totnogtoe een Nobelprijs gewonnen hebben ?

(Uit de Kleine Winkler-Prins.)
Scheikunde, Geneeskunde, Letterkunde en de Vrede.
N.B. — Er zijn sinds 1901 ieder jaar vijf Nobelprijzen te verdeelen (die niet altijd toegekend worden) : nl. voor Natuurkunde, Naar 1900 en H. La Fontaine 1913.
1938. Voor Letterkunde : M. Maeterlinck. Voor de vrede : A. Beer-Vijf Belgen. Voor Geneeskunde : J. Bordet 1919 en C. Heymans Asser 1911.
W. Einthoven 1914 en Ch. Eyckmans 1929. Voor de vrede : T.M.C. Kunde : van 1. Hoff 1901 en P. Deltige 1936. Voor Geneeskunde : Zeeman 1902-Van der Waals 1910-H. Kamerlingh 1913. Voor scheikunde : Negen Nederlanders : Voor natuurkunde : Lorentz 1902-P. 3. Twee : Hailte Selassie (Abessinie) en Hiro Hito (Japan). Griekenland, Noorwegen, Zweden.
1. Acht : België, Nederland, Engeland, Spanje, Denemarken.

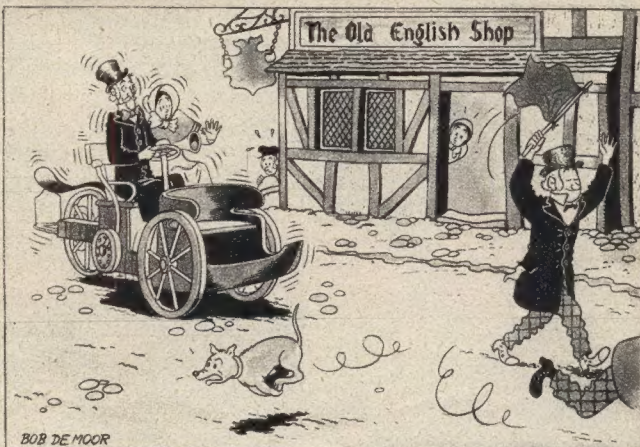
De wonderkracht, die men zo'n aangegroeid vierkant toekent, is van verschillende aard. Er zijn lieden die geloven dat het rijkdom brengt, anderen beschouwen het als een bliksemafleider en nog anderen als beschermengel wanneer men verre reizen onderneemt. In de Oudheid bewaarde men het blaadje tegen ongelukken, in de Middeleeuwen als geneesmiddel en als bezwering tegen de boze geesten. Op Sint-Patricksdag ziet men de leren een klaverblad op jas of hoed dragen, het klaverblad wordt nagebootst in goud of zilver en omgehangen. Ook kerkramen en grafstenen worden met dit symbool versierd. Toen Sint Patrick bij de Ieren het Kristendom verkondigde, legde hij hen uit dat het klaverblad van drie het symbool der Drie-eenheid was en daarom dragen de Ieren het op Sint-Patricksdag.

BEN JE REEDS LID VAN DE CLUB ?

WAAR WERD COLOMBUS GEBOREN ?

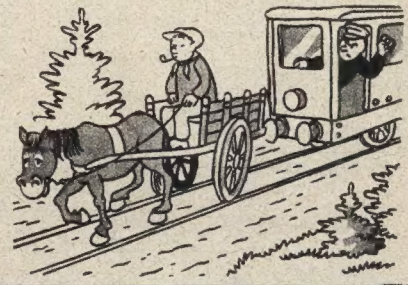
● Genua en het kleine Korsikaanse stadje Calvi betwisten elkaar deze eer. Een zekere pastoor Casanova, die heel veel opzoekingen deed in verband met de geboorte en het leven van Columbus is tot het besluit gekomen, dat de grote ontdekkingsreiziger waarschijnlijk in Calvi geboren werd. Dit zou trouwens ook de reden zijn waarom zoveel inwoners van Calvi hem op zijn eerste tocht vergezelden. Verscheidene kregen in Amerika hoge functies toegewezen om de goede reden dat zij, stads- en groten van de grote Columbus, geen eenvoudige matrozen konden blijven. Tijdens zijn tweede tocht (1493-1496) waren de kommandant en de stuurman van de vloot eveneens Calvinez. Kristoffel Columbus zelf verklaarde zich inwoner van de stad Genua en dat is ook juist, vermits Calvi in die tijd bij Genua hoorde. In Calvi toont men nog een vervallen huis in de Colombusstraat, waar de wieg van de ontdekkingsreiziger zou gestaan hebben. In 1882 werden er in dit huis opgravingen gedaan en vond men een kompas, een wereldbol, de noordster en andere stukken toebehorend aan de ontdekkingsreiziger.

— Ruim baan ! Ruim baan voor de eerste auto die Englands wegen onveilig maakt ! Dat riep de man met de rode vlag die, volgens de wet van 1861, zestig yards voor het stoomvoertuig moest lopen om de goede burgers voor alle onheil te bewaren ! En zeggen dat dit wegmonster ook volgens de wet, slechts twee mijl per uur mocht afleggen !

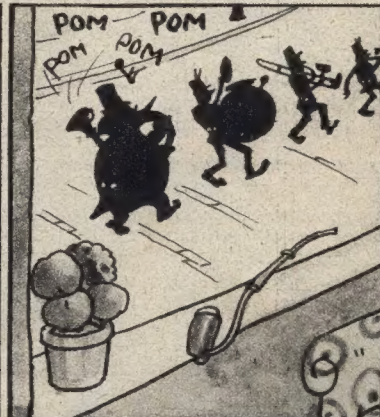
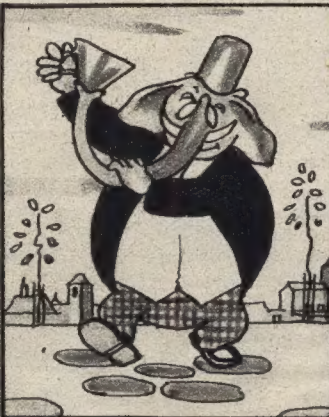
ECHT GEBEURD

● Een Kempisch stoomtrammetje reed van A. naar Z. langs een smalle zandweg. Van ergens uit een weiland kwam een boerenkar gereden die zich vlak voor het stoomtrammetje plaatste en dezelfde weg volgde. De machinist deed de fluit gillen en huilen, zwaaide met de armen en riep zo luid hij kon opdat het boerke toch zou uit de weg gaan, maar niets hielp. Ons boerke bleef op de tram rijden en de tram schokte er achter... Einde-lijk kwam de boer toch tot andere gevoelens en zwenkte naar rechts. Het stoomtrammetje puffte vooruit en de machinist riep : « Hewel, kon je dat niet vroeger gedaan hebben ! » — Ja, ik wel maar jij niet, antwoordde het boerke !

DE GOEDE CHOCOLADE "Cote d'Or" PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : EN AVANT, LA MUSIQUE !

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sphinx

Alex wordt als hoofd van zijn stam erkend, maar enkele schurken verraden hem. Intussen woedt de strijd tussen Cesar en Vercingetorix voor Alesia in alle heftigheid...

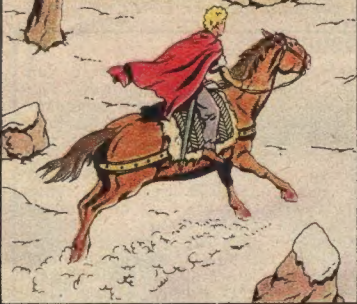
TEKST EN TEKENINGEN

VAN JACQUES MARTIN

Bij Jupiter! Dat is de man waarover Cesar sprak. Vlucht! We moeten hem inhalen!

Nu Alex weet dat er een hevige strijd aan de gang is, haast hij zich nog meer...

Zonder een ogenblik te verliezen zet de honderdman de achtervolging in.

Alex voelt het en geeft zijn paard de sporen. De Romeinen verliezen veld...

Hij zal ons ontsnappen!... Hij is vlugger dan wij... Neem je slinger, Drusus, en tref hem hoe dan ook! We moeten hem vangen!

De soldaat gehoorzaamt dadelijk. Hij plaatst een silex in het zakje en zwaait de slinger.

Alex wordt in de rug getroffen... Hij schreeuwt van pijn en valt op de grond.

Intussen loopt de slag ten einde. De Galliërs, die een wanhopige uitval hadden gewaagd, zijn verslagen en worden door de Romeinen achternagezet.

Vercingetorix is woedend en jaagt zijn troepen nogmaals vooruit! Maar een luitenant komt nader en zegt:

Kom terug, je moogt je zo niet bloot stellen.

Enkele ogenblikken later geeft een Romeins officier het bevel de tegenaanval stop te zetten.

Het is genoeg!... We keren terug naar het kamp. We hebben een glorieus overwinning behaald.

In de schemering komen de laatste krijgers naar het kamp weer. In de verte hangen zware rookwolken die getuigen van de heftige strijd...

De nacht valt en in aanwezigheid van zijn staf, stort Cesar zijn woede uit over 't hoofd van een jonge honderdman.

Je bent een domoor!... En niet waardig soldaten van de republiek aan te voeren!

Maar...

Niks te maken! Degene die je moest zoeken, kwam zelf naar hier. Wat een enige kans voor jou en je hebt ze verkeken! Waarom heb je hem niet levend hier gebracht? Dood, kan ik niets met hem aanvangen...

(Wordt voortgezet.)